

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: P. L.**, zastoupeného Mgr. Martinem Chrásteckým, advokátem se sídlem U Sokolovny 121, Zlín, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2007, č. j. JMK 48096/2007/OD, sp. zn. S-JMK 48096/2007/OD/So, ve věci přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 11. 2008, č. j. 57 Ca 58/2007 - 31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí žalovaného (dále též „odvolací správní orgán“), ze dne 16. 8. 2007, č. j. JMK 48096/2007/OD, sp. zn. S-JMK 48096/2007/OD/So, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání stěžovatele podané proti rozhodnutí Magistrátu města Brna,

odboru dopravněsprávních činností (dále též „správní orgán“), ze dne 7. 3. 2007, č. j. ODSČ-28777-PZ/06CI. Předmětným rozhodnutím správního orgánu byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 6. 9. 2006 od 10.25 hod. do 10.30 hod. stál s motorovým vozidlem tovární značky Peugeot, v Brně na rozhraní ul. Opletalova a ul. Solniční na chodníku, čímž porušil ust. § 53 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“); podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 11 odst. 1 a 2 a § 12 odst. 1 téhož zákona mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel namítá, že rozhodnutí správního orgánu vychází z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu, když z provedených důkazů nevyplývá, že by se dopustil přestupku. Podle jeho názoru měl být ve věci prověřen postup policistů na místě kontroly a provedena případná rekonstrukce na místě samém. Správní orgán tak rozhodl, aniž by si ověřil stěžovatelem tvrzené skutečnosti na místě samém, a pohybuje se proto v rovině teorie a hypotéz. Stěžovatel považuje rozhodnutí správního orgánu rovněž za nepřezkoumatelné, neboť jsou v něm uvedeny skutečnosti, aniž by byl specifikován způsob, jak správní orgán k těmto úvahám dospěl a jakými důkazními prostředky je prověřil. Tvrzení „k nevolnosti mohlo dojít při jeho pochůzkách a vyřizování v centru města“ nemá podle stěžovatele oporu v provedeném dokazování, jelikož, jak vyplývá ze samotného záznamu Městské policie Brno, automobil byl na chodníku odstaven cca 5 minut, což je na pochůzku a vyřizování ve městě více než krátká doba. Stejně tak tvrzení „minul při tom několik restauračních zařízení“, či „zcela určitě se nejedná o 150 m“. Stěžovatel v této souvislosti zdůraznil, že neproběhlo ohledání na místě samém, neboť ve spisovém materiálu se žádný záznam o takové skutečnosti nenachází. To vše činí podle stěžovatele rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné a tudíž v rozporu se správním řádem. Důvodem stěžovatelova zastavení na chodníku na rozhraní ul. Opletalova a ul. Solniční byla okolnost vylučující porušení zákona o silničním provozu, tj. při hledání parkovacího místa postihla stěžovatele nevolnost z důvodu nedostatku cukru (viz lékařská zpráva), jelikož je již tři roky léčen na cukrovku, a byl nucen si jej obstarat. Stěžovatel se proto nemohl s odkazem na ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích dopustit výše zmíněného přestupku, protože z důvodů dalšího řízení automobilu mohlo vzhledem k jeho nevolnosti dojít k závažnějšímu následku, než kterého se dopustil tím, že zastavil na chodníku. Názor odvolacího správního orgánu, že nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení o krajní nouzi, pokládá stěžovatel za irelevantní, protože lidské zdraví, a to ať už stěžovatele

či třetích osob, případně majetek, je nezpochybnitelně zájmem chráněným zákonem. Stěžovatel při zaparkování předmětného vozidla vycházel rovněž z momentální situace v místě a čase, což je skutečnost, kterou nelze reálně posuzovat s odstupem jednoho roku, ale pouze v rovině teoretické, která neodpovídá tehdejší realitě. Stěžovatel dále zdůraznil, že závěr o tom, co může zvládnout osoba postižená cukrovkou, která jedná v krajních mezích, může posoudit odborný znalec z oboru medicíny, nikoliv „úředník správního orgánu“ či příslušný krajský soud bez patřičného lékařského vzdělání. V případě, že žalovaný či krajský soud chtěly tento závěr učinit, bylo jejich povinností si tento odborný posudek obstarat. To, že odvolací správní orgán neshledal potřebu provedení důkazu ohledání na místě samém a provedení rekonstrukce na místě činu a spokojil se pouze s vágním a neurčitým konstatováním, že vše je známo z úřední činnosti, činí jeho rozhodnutí věcně nepřezkoumatelné. Stěžovatel dále namítá, že z rozhodnutí žalovaného, správního orgánu ani krajského soudu není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů při svých rozhodnutích vycházely, jakou důkazní sílu jim tyto orgány přikládaly a které z provedených důkazů byly osvědčeny jako důkazy a které nikoliv a proč. Stěžovatel dále konstatuje, že krajský soud neprovedl důkaz vyžádáním odborného znaleckého posudku na posouzení zdravotního stavu stěžovatele, který by zhodnotil, zda a jak mohl ve výše popsané situaci postupovat. S ohledem na výše uvedené navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.

Podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis.

Podle ust. § 2 odst. 2 písm. b) citovaného zákona není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Jak je z výše uvedené rekapitulace kasační stížnosti patrné, zásadní stížní námitka se týká stěžovatelem tvrzeného nesprávně zjištěného stavu věci, přičemž od této námitky se následně odvíjí i ostatní stížní námitky. V této souvislosti proto

bude nutno posoudit především otázku, zda správní orgány v obou stupních řízení měly či neměly pro svůj závěr o spáchání přestupku ze strany stěžovatele dostatek podkladů a zda při zjišťování skutkové podstaty neporušily zákon, když neprovedly důkazy navrhované stěžovatelem spočívající v ohledání na místě přestupku, provedení rekonstrukce na místě přestupku a vyžádání si znaleckého posudku na posouzení zdravotního stavu stěžovatele. Námitku stěžovatele ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. proto zdejší soud posoudil jako jednu námitku, neboť obsahově míří do téhož problému.

Pro posouzení této námítky vyplynuly z obsahu správního spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, následující podstatné skutečnosti:

V oznámení o přestupku ze dne 6. 9. 2006, č. j. MP-19366/13D, sepsaného Městskou policií Brno, dopravní jednotkou, se uvádí, že dne 6. 9. 2006 v 10.25 hod. na ulici Opletalova a Solniční byl přiložen na vozidlo tov. zn. Peugeot technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla č. 299, neboť obviněný P. L. je neoprávněně zaparkoval na chodníku (3 kola). Dále se v něm uvádí, že „přestupce odmítl přestupek projednat v blokovém řízení“ a že byla pořízena fotodokumentace. Obviněný P. L. se k věci písemně nevyjádřil.

Z přiložené fotodokumentace je jednoznačně patrné, že předmětné vozidlo tov. zn. Peugeot stálo třemi koly na chodníku na rozhraní ulic Opletalova a Solniční.

Podle příkazu správního orgánu ze dne 11. 10. 2006, č. j. ODSČ-28777-PZ/06-CI, porušil stěžovatel svým jednáním ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, a byl proto uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích. Současně mu byla podle ust. § 22 odst. 9 zákona o přestupcích ve spojení s ust. § 11 odst. 1 a 2 a § 12 odst. 1 téhož zákona uložena pokuta ve výši 1500 Kč.

Proti tomuto příkazu podal stěžovatel dne 9. 11. 2006 odpor nazvaný jako „odvolání“, k němuž dne 23. 11. 2006 doložil lékařskou zprávu vystavenou dne 15. 11. 2006 zdravotnickým zařízením – Neurologická ambulance, akupunktura, EEG, MUDr. P. P., M. n.. 17, B., podle které je stěžovatel „od r. 2005 ve sledování neurol. ambulance pro diabetickou polyneuropatii – 3 roky diabetes mellitus II typu.“

Do protokolu správního orgánu o ústním projednání přestupku ze dne 10. 1. 2007, č. j. ODSČ-28777-PZ/06-CI, stěžovatel uvedl: „Na předmětné místo jsem odstavil své vozidlo z důvodu, který jsem uvedl v odporu proti příkazu. Do centra města jsem jel proto, že jsem tam měl jednání. Na ul. Husova se mi udělalo špatně, proto jsem začal hledat místo k zaparkování. Při mé chorobě tyto stavy přicházejí velmi rychle. Jezdil jsem dokola asi 5 minut a nakonec jsem vozidlo odstavil

v uvedeném místě. Potřeboval jsem cukr, který pomáhá. Cukr jsem si šel koupit do cukrárny na nám. Svobody, což je tak 150m. Cukr si obvykle vozím s sebou, ale tentokrát jsem na to zapomněl. K jednání hlídky MP chci uvést, že k zaklapnutí botičky došlo v době, až když jsem se vracel k vozidlu. Protože jsem viděl, že strážník dělá něco u kola vozidla, volal jsem na něj, aby přestal. Přesto strážník botičku zaklapl a zeptal se mě, zda jsem ochoten zaplatit pokutu. Protože jsem ochoten nebyl, bylo mně řečeno, že když nezaplatím, napíše mi dvě správní řízení. Já jsem se snažil celou situaci vysvětlit, ale nebylo mi to umožněno. Možnost písemně se vyjádřit k oznámení přestupku mi nedali.“ Na otázku správního orgánu, zda stěžovatele nenapadlo označit vozidlo výstražným trojúhelníkem, odpověděl, že v tu chvíli ho to nenapadlo. Na otázku, v čem spočívala jeho nevolnost, uvedl, že se mu udělalo špatně od žaludku, mžítka před očima a bylo mu na omdlení.

Dne 7. 3. 2007 (viz Protokol o výpovědi svědka ze dne 7. 3. 2007, č. j. ODSČ-28777-PZ/06CI) byla na návrh stěžovatele vyslechnuta svědkyně J. N., zaměstnankyně v cukrárně U Č. m. na n. S. 10 v B. Svědkyně uvedla: „Jednoho dne, nevím již přesně, kdy to bylo, je to již dlouho, přišel do cukrárny pan L., teď ho již znám jménem, a požádal mě, abych mu dala kávu bez cukru a cukr zvlášť s tím, že je mu špatně, že má cukrovku. Pamatuji si na něj, protože jsem ho předtím znala od vidění, chodil do cukrárny poměrně často. ... vypadal špatně a taky tvrdil, že mu strašně špatně je.“ Na otázku správního orgánu, aby svědkyně specifikovala dobu, kdy stěžovatel navštívil cukrárnu, uvedla, že to bylo v září, matně si pak pamatovala, že to bylo kolem poledne. Po výslechu svědkyně uvedl stěžovatel spolu se svým zmocněncem do protokolu o ústním jednání následující: „Máme zato, že výpověď svědkyně plně prokazuje skutečnost, že panu L. se udělalo nevolno a vzhledem k této nevolnosti si byl neprodleně obstarat cukr, neboť, jak již jsme uvedli, léčí se na cukrovku a z toho důvodu byl nucen odstavit automobil na v té době nejprůhodnější místo, aby svou nevolností nezpůsobil dopravní nehodu. Čímž předešel závažnějšímu následku, než je ten, že zastavil na chodníku.“ Stěžovatel byl proto přesvědčen, že s odkazem na ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích se nemohl zmíněného přestupku dopustit. Na doplňující otázku prvostupňového správního orgánu, proč stěžovatel nezapnul výstražná světla, odpověděl, že vzhledem k jeho stavu ho to v tu chvíli nenapadlo. Jiné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí stěžovatel nevznsl.

Rozhodnutím správního orgánu ze dne 7. 3. 2007, č. j. ODSČ-28777-PZ/06CI, byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích, jak je podrobně popsáno výše. Jmenovaný správní orgán, vycházející z obsahu shora vyličeného spisového materiálu, podrobně odůvodnil své rozhodnutí zejména tím, že výpověď svědkyně J. N. nijak neprokazuje, že stěžovatel navštívil cukrárnu dne 6. 9. 2006, tedy neprokazuje souvislost mezi jeho návštěvou cukrárny a jeho stáním na chodníku na ul. Opletalova- Solniční. Z této výpovědi pouze vyplývá, že jednoho dne v září loňského roku přišel obviněný do cukrárny na nám. Svobody 10 a požadoval kávu a cukr zvlášť, přičemž tvrdil, že je

mu špatně. Tato výpověď podle názoru správního orgánu rovněž neprokazuje, že se mu udělalo špatně při řízení jeho vozidla. Správní orgán v návaznosti na shora citované učinil v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž následující úvahu: „K nevolnosti mohlo dojít při jeho pochůzkách a vyřizování v centru města. Proč by obviněný, pokud by došlo k situaci, kterou uvádí na svou obhajobu, šel ve svém stavu až do cukrárny na nám. Svobody, které je od místa stání jeho vozidla dost vzdálené a zcela určitě se nejedná o 150m.“ Na základě všech výše uvedených skutečností dospěl předmětný správní orgán k závěru, že bylo zcela nepochybně prokázáno, že stěžovatel stál na chodníku v předmětné lokalitě. A že své tvrzení, že na místě odstavil své vozidlo z nouze, stěžovatel neprokázal. Podle správního orgánu tedy nebyly shledány důvody pro aplikaci ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, jak navrhoval stěžovatel.

Dne 10. 4. 2007 podal stěžovatel odvolání, kterým se domáhal zrušení shora vymezeného rozhodnutí správního orgánu, přičemž jeho argumentace směřující proti tomuto rozhodnutí byla totožná jako v podané kasační stížnosti.

Rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 16. 8. 2007, č. j. JMK 48096/2007/OD, sp. zn. S-JMK 48096/2007/OD/So, bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání stěžovatele zamítnuto a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu. Odvolací správní orgán zejména zdůraznil, že skutkový stav byl zjištěn správně a nebylo třeba prověřovat postup strážníků Městské policie Brno zasahujících na místě činu a provádět rekonstrukci na místě činu. Co se týče vzdálenosti mezi místem přestupku a cukrárnou na náměstí Svobody, odvolací správní orgán uvedl, že tato je správnímu orgánu známa z úřední činnosti. Odvolací správní orgán proto neshledal potřebu provedení důkazu ohledáním na místě samém a dodal, že v bezprostřední blízkosti místa přestupku se kromě hotelu Slavia nalézá i obchod s potravinami, kde by si stěžovatel mohl potřebnou dávku cukru zakoupit. Výpověď svědkyně J. N. zhodnotil shodně jako správní orgán. Pokud jde o podmínky pro aplikaci ustanovení o krajní nouzi podle ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, dospěl odvolací správní orgán k závěru, že tyto nebyly naplněny. Podle něj přestupkový zákon vyžaduje, aby osoba jednající v krajní nouzi odvracela nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Při ústním projednání předstupu dne 10. 1. 2007 stěžovatel sdělil, že se mu udělalo špatně na ul. Husova a poté jezdil dokola asi pět minut, aby našel místo k zaparkování. Podle odvolacího správního orgánu by se za jednání v krajní nouzi dalo pokládat zaparkování na chodníku již na ul. Husova a zavolání RZS či požádání některé z kolemjdoucích osob o pomoc (okamžité obstarání cukru). Jestliže však stěžovatel jezdil dokola asi pět minut, znamená to, že absentovala bezprostřednost ohrožení jeho zdraví jakožto zájmu chráněného zákonem.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla kasační stížností napadeným rozsudkem krajského soudu zamítnuta.

V návaznosti na shora uvedené Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že je jeho právem navrhnout v řízení důkazy na svou obhajobu. Na druhou stranu je však třeba zdůraznit, že provádění samotného dokazování je věcí příslušného správního orgánu a záleží proto na jeho uvážení, které z navržených důkazů provede a které nikoli, pokud svůj postup náležitě a přesvědčivě odůvodní a pokud pro svůj závěr ve věci nalezne dostatek podkladů a argumentů.

V nyní projednávané věci nelze podle názoru zdejšího soudu ve skutkových zjištěních správního orgánu nalézt žádné známky nevěrohodnosti či nelogičnosti. Veškeré podklady, které měl správní orgán pro své rozhodnutí k dispozici, vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost by podle Nejvyššího správního soudu nemohlo výrazněji narušit ani provedení ohledání na místě samém, ani provedení rekonstrukce činu. Ostatně stěžovatel ani neuvedl, jaké skutečnosti by mohly být těmito důkazními prostředky zpochybněny. Odvolací správní orgán proto postupoval v souladu se správním řádem, když předmětným návrhům na provedení důkazů nevyhověl a tento svůj postup v souladu s výše citovaným náležitě a přesvědčivě odůvodnil.

Povědomí správního orgánu o místních poměrech, tj. vzdálenostech mezi rohem ulic Opletalova a Solniční a cukrárnou na n. S. u Č. m. v B., jakož i rozmístění restauračních zařízení, příp. jiných zařízení s možností občerstvení, je shodně s názorem odvolacího správního orgánu třeba pokládat za skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, o jejichž správnosti svědčí i ve správním spise založená mapa posuzované lokality, včetně zachycení rozmístění restauračních zařízení, příp. jiných zařízení s možností občerstvení v okolí.

Nejvyšší správní soud proto s ohledem na shora uvedené posoudil námitku stěžovatele ohledně nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu věci ze strany příslušných správních orgánů, jakož i nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu, jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s argumentací stěžovatele aplikací ust. § 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích, podle kterého *není přestupkem jednání, jímž někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.*

Jak správně uvedl odvolací správní orgán, jednou z podmínek krajní nouze je okolnost, že je odvráceno *nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem.* V daném případě však správnímu orgánu, a to zcela oprávněně, vznikly důvodné pochybnosti, že tato podmínka nebyla splněna, neboť stěžovatelovo jednání nenasvědčovalo tomu, že jeho zdraví bylo přímo ohroženo. Důvodem byla nejenom značná vzdálenost cukrárny U Č. m., v níž měl stěžovatel vyhledat pomoc, od místa, kde zaparkoval své vozidlo, početné množství jiných restauračních zařízení,

příp. jiných zařízení s možností občerstvení, které se nacházejí v blízkosti místa, kde stěžovatel zaparkoval své vozidlo, a dále také výpověď svědkyně J. N., jež nepotvrdila přítomnost stěžovatele v inkriminované době v cukrárně U Č. m. Ostatně podle Nejvyššího správního soudu nelze pominout ani to, že stěžovatel nesdělil zasahujícím policistům „zdravotní okolnosti“, v důsledku kterých byl nucen zaparkovat vozidlo na daném místě, ani neužil například možnost zapnutí výstražného světelného zařízení u svého vozidla, aby tak dal najevo výjimečnost situace a místa odstavení vozidla. V celkovém kontextu skutkových okolností posuzovaného případu je proto třeba k předkládané verzi příběhu stěžovatele přistupovat jako ke krajně nevěrohodné a přisvědčit názoru správních orgánů, že podmínky pro aplikaci ustanovení o krajní nouzi nebyly v posuzované věci splněny.

Ve světle shora uvedeného je třeba posuzovat i návrh stěžovatele vznesený v žalobě ze dne 19. 10. 2007 na zopakování výsledku J. N., vyžádání si odborného lékařského posudku na posouzení jeho zdravotního stavu, výslech zasahujících policistů a provedení rekonstrukce na místě samém, kterému krajský soud nevyhověl a v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. přesvědčivě odůvodnil nadbytečnost těchto důkazů (viz str. 5 a 6 napadeného rozsudku krajského soudu). Samotná skutečnost, že krajský soud neprovedl důkaz vyžádáním si odborného znaleckého posudku, tedy nemůže znamenat nepřezkoumatelnost, příp. nezákonnost jeho rozhodnutí. Tento názor potvrzuje například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS.

Stěžovatel v závěru kasační stížnosti v obecné rovině namítá, že z rozhodnutí žalovaného, správního orgánu ani krajského soudu není zřejmé, z jakých konkrétních důkazů při svých rozhodnutích vycházely, jakou důkazní sílu jim přikládaly a které z provedených důkazů byly osvědčeny jako důkazy a které nikoliv a proč. Tato námitka je však podle zdejšího soudu zcela bezpředmětná, neboť stěžovatel svou kasační stížností napadá závěry správních orgánů a krajského soudu ohledně osvědčených, příp. odmítnutých důkazů, a proto je zřejmé, že mu je známo, z jakých konkrétních důkazů tyto vycházely, jakou důkazní sílu jim přikládaly a které byly osvědčeny jako důkazy a které nikoliv.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné, neboť správní orgány postupovaly v dané věci v souladu se zákonem a ani krajský soud nikterak nepochybil. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. listopadu 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu